Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 20. | Den 15de Oktober 1899. | 48de Aargang.

Tale af Apostel John W. Taylor.

holdt i Salt Lake City ved Aarskonferencen den 7de April 1899.

Jeg udbeder mig de forsamledes Opmærksomhed og haaber, at de ville opsende i deres stille Sind en Bøn til vor fælles Fader, at han vil skænke mig sin Aand til at vejlede mig i hvad, jeg skal sige; thi det er min Overbevisning, at den, som taler under dens Indflydelse, vil altid tale det, som er ret, og det modsatte, naar han ikke taler under Aandens Vejledning.

Uden Tvivl vide I, at jeg har været borte en kort Tid for at prædike Evangeliet i Colorado. Jeg tror ikke, jeg kunde omtale noget mere passende Emne i Dag, end det Missionsarbejde, der gaar for sig i den Stat, da der er nogle her, hvis Sønner virke der, for at sprede Evangeliet. Vi lyttede i Gaar til Præsident Cannons interessante Bemærkninger angaaende Evangeliets Gengivelse til Menneskene og dets Virkninger paa os. Eftersom Evangeliet er blevet gengivet, bliver det vor Pligt at forkynde det i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk. I vor Tid fuldbyrdes Kristi Ord med Hensyn til Evangeliet, da han sagde: „Derfor siger jeg eder, at Guds Rige skal tages fra eder, og gives til et Folk, som skal bære dets Frugter." Efter at Kristus havde lidt Døden og var opstaaet af Gravens Skød, spurgte Petrus ham: „Herre, vil du paa denne Tid oprette Riget igen for Israel?" Frelseren havde lært Disciplene at bede paa denne Maade: „Vor Fader, du, som er Himlen, helliget vorde dit Navn; komme dit Rige; ske din Villie, som i Himlen, saaledes og paa Jorden." De bad saaledes om, at Riget maatte komme; men da Jesus svarede Petrus paa dette Spørgsmaal, sagde han: „Det tilhører ikke eder, at vide Tider eller Timer." I enhver sekterisk kristen Menighed bedes der endnu om, at Guds Rige maatte komme til Jorden. Præsident Cannon erklærede i Gaar, at Jesu Kristi Evangelium var bleven gengivet i sin Fylde til Profeten Joseph

Smith, og at Tiden var kommen, hvorom Profeterne havde talet og set hen til med Længsel — den Tid, da alle Ting skulde genoprettes. Da Evangeliet nu er gengivet i disse sidste Dage, have vi ogsaa faaet den samme Befaling, Apostlene fik i forrige Tider, da Jesus sagde til dem: „Gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen." Vi have faaet den samme Befaling i vor Tid. Endvidere sagde Jesus: „Hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror, skal fordømmes." Det er ikke ret længe siden, en velbekendt Prædikant stod i denne Talerstol og forkyndte, at Ordinanser, saasom Daab og andre, ikke vare nødvendige til Frelse. Men Gud, den Almægtige, har givet den samme Befaling i vore Dage, som han gav paa Kristi Tid, og naar vi gaa ud, sige vi til Folk, „hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig, og hvo, som ikke tror, skal fordømmes." Dette er, hvad vi forkynde for Menneskene. Jesus sagde endvidere: „Disse Tegn skulle følge dem, som tro: I mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og om de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade" o. s. v. Vi love Folk de samme Velsignelser i vore Dage.

Der er nu cirka tredive af vore Missionærer i Colorado. Vi sprede os ind i New Mexiko og den nordlige Del af Arizona, og have begyndt at virke i Wyoming. Herren har velsignet os og staaet os bi i vort Arbejde. Vi have gode og frimodige unge Mænd der, som forkynde Kristi sande Evangelium. Vi gaa omkring, ligesom de gjorde fordum, uden Pung eller Taske, og de give os Føde, Klæder og hvad vi have behov, og Herren velsigner os. De Ældster, hvis Forældre ikke formaa at sende dem Penge, ere de bedste Missionærer, vi have i Herrens Arbejdsmark. Det er en Fejltagelse at sende dem Penge til deres Underholdning, thi de ere da tilbøjelige til at stole paa deres egne Midler i Steden for at sætte deres Lid til Gud. I forrige Dage blev Evangeliet forkyndt paa denne Maade. Jesus sagde: „Hvo, som annammer eder, annammer mig, og hvo mig annammer, han annammer den, som mig udsendte. Hvo, som annammer en Profet, fordi han er en Profet, skal faa en Profets Løn; og hvo, som giver en af disse ringe ikkun et Bæger koldt Vand at drikke, fordi han er en Discipel, sandelig siger jeg eder, han skal ingenlunde miste sin Løn." Vi forkynde Evangeliet for intet og gøre det ikke til en Levevej eller Forretning, men følge Frelserens Formaning, idet han siger: „I have annammet det for intet, giver det for intet."

Denne besynderlige Maade at forkynde Evangeliet paa er netop Maaden, hvorpaa Kristus vil prøve Menneskene, om de ville annamme Sandheden eller ikke; thi, som I kunne læse i det 25de Kapitel af Matthæi Evangelium, sagde han: „Men naar Menneskens Søn kommer i sin Herlighed, og alle hellige Engle med ham, da skal han sidde paa sin Herligheds Trone; og alle Folk skulle forsamles for ham; og han

skal skille dem fra hverandre, ligesom en Hyrde skiller Faarene fra Bukkene. Og han stillede Faarene ved sin højre Side, men Bukkene ved sin venstre Side. Da skal Kongen sige til dem ved sin højre Side: kommer hid, min Faders velsignede; arver det Rige, som eder var beredt fra Verdens Grundvold blev lagt; thi jeg var hungrig, og I gav mig at æde; jeg var tørstig, og I gav mig at drikke; jeg var fremmed, og I tog mig til eder; jeg var nøgen, og I klædte mig; jeg var syg, og I besøgte mig; jeg var i Fængsel, og I kom til mig. Da skulle de retfærdige svare ham og sige: Herre, naar saa vi dig hungrig og gav dig Mad? eller tørstig og gav dig at drikke? Naar have vi set dig fremmed og taget dig til os? eller nøgen og have klædt dig? Naar have vi set dig syg eller i Fængsel, og ere komne til dig? Og Kongen skal svare: Sandelig siger jeg eder, hvad I have gjort mod een af disse mine mindste Brødre, have I gjort mod mig.

Da skal han sige til dem ved sin venstre Side: Gaar bort fra mig, I forbandede! i den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle. Thi jeg var hungrig, og I gav mig ikke at æde; jeg var tørstig, og I gav mig ikke at drikke; jeg var fremmed, og I toge mig ikke til eder; jeg var nøgen, og I klædte mig ikke; jeg var syg og i Fængsel, og I besøgte mig ikke. Da skulle ogsaa de svare ham og sige: Herre, naar have vi set dig hungrig, eller tørstig, eller fremmed, eller nøgen, eller syg, eller i Fængsel, og have ikke tjent dig? Da skal han svare dem og sige: sandelig siger jeg eder: saa meget, som I ikke have gjort for een af disse mindste, have I og ikke gjort for mig; og de skulle gaa hen, disse til den evige Pine, men de retfærdige til det evige Liv."

Af disse Skriftsteder se vi Maaden, hvorpaa Kristus vil dømme Verden, og han befalede ydermere, at „naar I skulle gaa ind i et Hus eller en Stad, skulle I efterspørge, om nogen vil annamme eder; og om de gøre dette, lader eders Fred hvile over det Hus, og sig til dem: Se, Guds Rige er kommen nær til eder; men dersom nogen ikke vil annamme eder, og ej høre eders Taler, da gaar ud af det Hus eller den Stad, og afryster Støvet af eders Fødder. Sandelig siger jeg eder, det skal gaa de Sodomiters og Gomorriters Land lideligere paa Dommens Dag, end denne Stad."

Denne er Maaden, hvorpaa vi gaa ud og forkynde det evige Evangelium, og Herren har lagt sin Velsignelse til vore Ældsters Arbejde og ledet dem til de oprigtige af Hjerte. Vi have døbt cirka 270 og organiseret Grene af Kirken i Denver, Colorado Springs, Puablo, og i Nærheden af Durango, og vi have Medlemmer af Kirken i Grandvalley og paa flere andre Steder. Vore Brødre arbejde med Flid og blive modtagne med Venlighed i Colorado. Folket er i det verdslige stillet ligesom vi ere. De have haft Mod nok til at drage ud fra de mange overfyldte Stæder længere øst, og rejst ud mod Vesten, og hvor som helst de have

bosat sig, ere de beskæftigede med at dyrke Jorden, avle Hornkvæg, Heste og Faar, eller med at minere i Jorden efter de ædle Metaller, og de ere et triveligt og godsindet Folk. Vi begyndte at virke der for to og et halvt Aar siden, da vi ikke kendte nogen Ven i disse Egne, og ere blevne velsignede i vort Foretagende, og Herren har opfyldt sine Løfter for os. Han siger: Jeg vil sende mine Engle at berede Vejen for eder, og jeg vil være ved eders højre og ved eders venstre Side og bevare eder. Er dette Løfte bleven fuldbyrdet? Ja, visseligen er det. Han har ydermere lovet: Naar I lægge eders Hænder paa Menneskenes Børn, skal den Helligaand komme ned og hvile paa dem." Er dette bleven opfyldt? Ja, det er, og ligeledes Evangeliets Velsignelser, der ikke staa i noget Menneskes Magt at give, thi enhver god Gave kommer fra Gud. Vi have nydt Tungemaalsgaven, og Gaven at profetere. Ligeledes Udlæggelsen af Tungemaal. Vi have erholdt den Kundskab, Frelseren lovede, da han sagde: „Dersom nogen vil gøre hans Villie, han skal kende, om Lærdommen er af Gud, eller om jeg taler af mig selv." Der er nogle i denne Forsamling, paa hvem disse unge Ældster have lagt deres Hænder, og de have annammet den Helligaand, og de kunne selv hver for sig bære deres Vidnesbyrd om, at hvad jeg siger er sandt. Disse Vidnesbyrd om Kristus er Guds Riges Grundvold. Den er den samme i Dag som paa Kristi Tid. Frelseren spurgte Disciplene ved en vis Lejlighed: „Hvem sige Menneskene mig, som er Menneskenes Søn, at være? Men de svarede: nogle sige, at du er Johannes den Døber, men andre Elias, men andre Jeremias eller en af Profeterne. Men han spurgte dem: men I, hvem sige I mig at være? Da svarede Petrus, fyldt af den Helligaand: Du er Kristus, den levende Guds Søn; hvorefter Jesus velsignede ham og sagde til ham: Salig er du, Simon, Jonas Søn, thi Kød og Blod har ikke aabenbaret dig det, men min Fader, som er i Himlene. Men jeg siger dig ogsaa, at du er Petrus, og paa denne Klippe vil jeg bygge min Menighed, og Helvedes Porte skulle ikke faa Overhaand over den." Er dette rigtigt? Ja det er, og dette er Aarsagen, hvorfor Forfølgelserne mod de Sidste-Dages Hellige kun forøge deres Antal.

Jeg ved med Visbed, at dette er Herrens Værk; at Gud har genoprettet sit Rige paa Jorden i vor Tid og Slægt; og at enhver, som vil ydmyge sig for ham og gaa i Daabens Vande med det Forsæt, at ville tjene Gud og holde hans Befalinger og afstaa fra al Synd, vil annamme den Helligaands Gave, naar Herrens Tjenere lægge deres Hænder paa ham. Han vil kende, at Herren lever, og at Joseph Smith var en sand Guds Profet, ligesom vi vide det, nemlig ved Aabenbarelsens Aand. Vi have annammet den Aand, der tager af de Ting, som høre Faderen til og aabenbarer dem til Menneskenes Børn, og vi have en fuldstændig Kundskab om at Gud lever. Dette er hvad, der opholder dette Folk gennem alle de Genvordigheder og Prøvelser, de har maattet

udholde siden Aaret 1830. Dette er Aarsagen til, at vi ikke skamme os ved Kristi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Saliggørelse for hver den, som tror og adlyder det. Thi derudi aabenbares Guds Retfærdighed af Tro til Tro, som skrevet staar: „men den retfærdige af Troen skal leve." Vor Tid er rig paa Aabenbarelser, og ingen behøver at vandre i Mørket; ingen, som er ydmyg og tro, behøver at siges, „kend Herren, thi de skulde alle kende ham." Enhver kan faa dette Vidnesbyrd, thi hos Gud er ingen Persons Anseelse.

Jeg glæder mig ved at se saa stor en Forsamling til denne herlige Konference. Jeg ved, at vi burde frem for alt tragte efter Guds Rige. Jeg tror, at det almindeligvis er dette Folks største Ønske, at Herrens Værk maa udbredes, indtil det indtager hele Jorden. Der levede en Gang en stor og mægtig Profet ved Navn Daniel, som profeterede, at Gud vilde oprette et Rige, der ikke mere skulde overvindes eller gives i noget andet Folks Hænder. Det blev lignet ved en lille Sten, udhuggen af Bjærget uden Hænder, og det vilde rulle frem, indtil det skulde fylde hele Jorden. Denne lille Sten ruller nu fremad og vil fylde sin Bestemmelse. Ville vi bestaa gennem disse Begivenheder? Dette beror paa, om vi efterleve Guds Bud og Love eller ikke, og om vi holde os rene og ubesmittede fra denne ugudelige og fordærvelige Slægts Synder, iblandt hvilke vi leve. Profeten Malachias siger: „Se, straks skal den Herre komme til sit Tempel, hvilken I opsøge . . . Men hvo kan taale hans Tilkommelses Dag? og hvo kan staa, naar han skal ses? thi han er som en smeltende Ild og som Tvætterens Sæbe?" Hvo vil bestaa, naar han skal komme? Det vil blive dem, som have Olie i deres Lamper — den Helligaand. De, som besidde denne Aand, og som vandre paa Dydens Sti og adlyde Guds Befalinger, ville være beredte paa Kristi Komme; thi han vil komme og rense Levi Sønner, ligesom Guldet renses syv Gange i Ilden. Ere vi beredte paa denne Ildprøve. Vi kunne være beredte, om vi ville forbedre os lidt Dag for Dag. Jeg ved, at jeg kunde blive meget bedre, end jeg er, og jeg haaber, at I kunne se, hvori I hver for sig kunne forbedre eder. Jeg ved, at Gud elsker dem, som ere ydmyge og sagtmodige. Jeg ved, at Gud elsker dem, som arbejde for Menneskenes Frelse. Jeg ved, at han elsker og har Behag i sine Børn, hvis Formaal er at opbygge hans Rige her paa Jorden — dem, som ere stræbsomme, og han giver dem af sin Helligaand. Vi høre sommetider nogle af dem, som ere kolde, sige: „Aa, han er enthusiastisk". Aldrig har nogen talet fyldt af den Helligaand, uden han var enthusiastisk. Jeg ved, at Menneskene aldrig blive overbeviste om Sandheden, førend de se, at Guds Kraft hviler paa hans Tjenere, og Guds Aand gennemtrænger deres Hjerter som en Ild. Johannes sagde: „Jeg døber eder med Vand, men efter mig kommer der en, som vil døbe eder med den Helligaand og Ild." Har den Ild gennemtrængt dette Folk. Visseligen

har den. Hvor eders Hjerter svulmede af Glæde, da I først hørte Evangeliets Budskab forkyndt! Israels Ældster have den samme Følelse, hvor som helst de gaa, thi de vide, at de ere Herrens Tjenere. „Mine Faar, høre min Røst," siger Frelseren, men den fremmede kender ikke Røsten. Naar en Guds Tjener træder ind i et Hus og formedelst Præstedømmets Myndighed siger: Guds Fred være med dette Hus, da hviler Guds Fred over det. Jeg hørte en Kvinde bære sit Vidnesbyrd om, at Broder F. D. Richards kom ind i hendes Hus i Illinois og sagde i Ydmyghed og Sagtmodighed: „Fred være med dette Hus;" og i det Øjeblik han udtalte disse Ord, blev hun fyldt af Guds Aand, hvilken gennemstrømmede hendes hele Legeme fra hendes Isse til hendes Fødder, og en saadan Fred og Glæde havde hun aldrig før fornemmet. Dette er hvad Engleskaren forkyndte, da Frelseren blev født: Fred paa Jorden! og i Menneskene en Velbehagelighed! Det var Guds Aand, der vidnede for denne Kvinde, at Broder Richards var en Herrens Tjener. Det er Guds Aand, der overbeviser Menneskene. Der var aldrig nogen overbevist af noget andet Menneske om Jesu Kristi Evangelium. Det er en Umulighed. Det er Guds Aand, der overbeviser Menneskene. Enhver, som nogensinde er bleven overbevist om Kristi Evangelium, er saaledes bleven overbevist af Gud; hvis ikke, vil han aldrig kunne bestaa. Det, som ikke er bleven beseglet ved den lovede Helligaand, kan ikke bestaa, men vil forgaa.

Jeg glæder mig ved at have Lejlighed til at forkynde det evige Evangelium, og ligeledes ved at være hos eder her i Zions Land. Jeg kan se, at Zion trives og vokser, og at Guds Velsignelser blive hans Folk tildelt, fra Øst til Vest og fra Syd til Nord. Jeg haaber, Zion maa vedblive at vokse og trives, indtil alt, hvad Gud har bestemt, skal fuldbyrdes; at hans Velsignelser maa være hans Sønner og Døtre tildelt; at de maa bygge paa den faste Grund, nemlig Sandhed; at Zions Taarne maa løfte sig og skinne, og opfylde hele Jorden med sin Herlighed. Herren styrer dette Værk og leder sine Tjenere. Jeg ved, at hans Tjenere ere inspirerede af Guds Aand og Kraft til at lede dette Folk paa Sandhedens og Retfærdighedens Vej; og han vil give enhver Aanden, som tilhører hans Kald, om man kun vil adlyde hans Bud og Love. Maa Gud velsigne eder i alle eders Foretagender; maa han formilde Elementerne for eders Skyld, paa det at Zion maa vokse og vinde hele Verdens Yndest, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Ve eder, I Skriftkloge og Farisæer, I Øjenskalke! at I tillukke Himmeriges Rige for Menneskene; thi I gaa ikke derind, og dem, som ville gaa ind, tillade I ikke at gaa ind. (Matt. 23, 13.)

Kan Tobak svække Øjnene?

Fra et nyt Synspunkt har Tobakken vist sig at være skadelig. Dr. Francis Dowling har efter udstrakte Undersøgelser opdaget, at Tobak, brugt endog kun med Maadehold, svækker Øjnene og foraarsager Farveblindhed; og at disse Følger, eftersom de komme saa langsomt og ubemærket, gøre uerstattelig Skade, og Vanen bliver saa rodfæstet, at den ikke kan lægges til Side igen. Det paastaas, at de samme skadelige Følger have deres Virkning paa andre Nerver og Organer i Legemet, i det at Røgen og Giften kommer i Berøring med disse i nogle Tilfælde meget mere end med Øjnene.

At Tobak svækker hele Legemssystemet og ødelægger Helbreden, blev for nylig tydeligt bevist ved Indskrivningen og Eksaminationen af Soldater for de forenede Staters Armee, især i de østlige Stater. Et forbausende Antal unge Mænd bleve kasserede som utjenstdygtige til Landets Tjeneste, og Aarsagen til deres svage Tilstand blev i de fleste Tilfælde tillagt Vanen at røge Cigaretter.

Den Urenlighed, der altid følger med Vanen at bruge Tobak, er alle Vegne synlig, og mange Stæder, hvoriblandt Salt Lake City, have indrettet Love, der forbyde enhver at spytte eller kaste Cigar- og Cigaretstumper paa Fortovet eller paa Gulvet i offentlige Bygninger. Men foruden dette, og dets skadelige Virkninger paa Legemet har de Sidste-Dages Hellige en anden Grund til at fordømme Brugen af Tobak til at røge, snuse eller skraa. Det er en Guds Befaling, at den kun skal bruges som et Lægemiddel. Aarsagen til, at denne Befaling blev given er ganske naturlig og tydelig, nemlig, at Tobakken er skadelig, og var aldrig tiltænkt af Skaberen til at røges eller skraas.

(Juvenile Instructor.)

Mormonældsterne have faaet Tilladelse af Øvrigheden i Boston (Amerika) til at holde Møder i en stor offentlig Park der i Byen, kaldet „Boston Common". Denne Begivenhed har vakt stor Sensation i Boston, og Aviserne indeholde daglig Beskrivelser af Møderne og Prædikanterne.

Frelserens Ord er bleven de Helliges Erfaring, idet han siger: „Og hver, som haver forladt Hus eller Brødre, eller Søstre, eller Fader, eller Moder, eller Hustru, eller Børn, eller Agre for mit Navns Skyld, skal faa hundrede Fold igen og arve det evige Liv." (Matt. 19, 29.)

Den 15de Oktober 1899.

Missionærernes Formaal.

Det bliver vel ofte bemærket, sommetider i spottende Tale og til andre Tider med Bifald, at Mormonkirkens Missionærer paa nogle Steder „ikke vandt nogen Tilhængere". Dette Udtryk viser, at der hos vore Venner, som saaledes tale og skrive, er en Mangel paa Kendskab til Mormonmissionærens Formaal og den Aand, der tilskynder ham til sit Arbejde. Hos andre Religionspartier synes Missionærernes Formaal hovedsagelig at være det, at tillægge Kirken Medlemmer; men dette er ikke Tilfældet hos Ældsterne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Unægtelig glæder enhver Missionær sig, naar han ser god Frugt komme af sit Arbejde. Han glæder sig ikke alene, fordi han høster, hvor han havde saaet, men fordi Sjæle, som før vandrede i Mørke, ere førte ind til Lyset, og Kirken bliver stærkere ved en Tilvækst af trofaste Medlemmer.

Men vore Ældsters Mission er at forkynde Evangeliet, hvad enten det bliver annammet eller forkastet. Det er bleven aabenbaret fra Himlen, og skal forkyndes for alle Stammer, Slægter, Tungemaal og Folk. Det er „en Livsens Lugt til Liv eller en Dødsens Lugt til Død". Det skal fordømme saa vel som frelse. „Hvo, som tror, og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror, skal fordømmes," siger Frelseren. Det skal tilbydes alle Mennesker, uden Betaling, og, naar dette er gjort, har Missionæren opfyldt sin Pligt, enten han vinder Tilhængere eller faar Fjender derved.

Vore Ældster sendes ud med et Budskab, hvilket er kommet fra Himlen. Det gør intet til Sagen, om nogen annammer det eller ikke; det skal alligevel bæres og forkyndes i hele Verden. Gud vil ledsage sine Sendebud, ihvad saa Følgerne af deres Arbejde monne blive. Sandhedens Sæd skal udsaas, om den end skulde falde paa Stengrund eller i ufrugtbar Jord. Verden maa advares om, at Dommens Time er nær. Dette er den Advarsels Røst, vore Ældster udraabe blandt Nationerne. De kalde paa Folk til Omvendelse; de proklamere, at Verdens Konge og Frelsers Tilkommelse nærmer sig; de udraabe, at Himmeriges Rige er nær; de vidne om, at Herrens forfærdelige Straffedomme snart vil ramme de uretfærdige. Alt dette er uafhængigt af at vinde Tilhængere.

En Missionærs Held kan ikke maales efter det Antal Medlemmer, han tillægger Kirken ved Daab. Den, som saaer, er lige saa ærværdig, som den, der høster. Somme høste, hvor deres Forgængere have plantet.

Andre vejlede og belære de nye Medlemmer og de unge om Vejen til Frelse og Lyksalighed. Nogle vandre omkring fra Sted til andet og berede Vejen for andre.

Udspredelsen af Evangeliets Lys og Kundskab er vore Missionærers Hovedformaal. Det har haft stor Virkning paa mange af det 19de Aarhundredes eftertænkende Mænd og Kvinder, i hvad der angaar Religion. „Mormonske" Lærdomme, der bleve latterliggjorte for 60 Aar siden, og tillige udraabt som fordærveligt Kætteri, bliver nu fra de samme Talerstole, som en Gang fordømte dem, forkyndt som sand Kristendom. Hvor Mormonældsten en Gang vilde være i Livsfare, finder han nu Venner og bydes velkommen. De forskellige Religionspartier ere i Dag mere tolerante end for et halvt Aarhundrede siden, og Mormonismens Indflydelse har bidraget meget til denne Forandring i Folkets Hjerte.

Vore Ældsters Mission strækker sig over hele Verden og ransager alt, uden Hensyn til hvormange der bliver tillagt Kirken. Det Evangelium, de forkynde, maa bringes til ethvert Land, og deres advarende Røst maa opløftes for alle Folkeslag. Uden at have nogen jordisk Belønning i Vente, gaa disse trofaste Budbærere af en foragtet Tro — disse Repræsentanter af et foragtet Folk — ud og fortsætte deres Broderkærligheds Arbejde trods enhver Modstand, og ubekymret om Følgerne af deres Bestræbelser. De ere Herrens Tjenere, og ville gøre hans Villie, og stole paa ham for deres Belønning paa den Dag, da enhver vil blive belønnet efter sine Gerninger, og der vil da ikke tages Hensyn til, hvormange der fattede Tro paa, hvad de forkyndte.

(Deseret News.)

Afløsning. Følgende Ældster løses fra deres Missionsarbejde i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion: E. W. Edvaldsen, Hyrum Olsen, John Felt jun., F. Schade, Albert Capson, John E. Bolstad, A. F. Elggren, Axel Olsen, Alfred Hansen, Jens Jensen, Jens Larsen og paa Grund af Sygdom John Petersen.

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencen i Trondhjem.

Den 9de og 10de September afholdtes der Konferencemøder i Trondhjem, hvortil foruden Missionspræsident Andreas Peterson, 11 andre Ældster fra Zion vare tilstede. Det første af disse Møder begyndte Lørdag Aften Kl. 7 med Sang og Bøn, hvorefter Præsident N. P. Nielsen bød de forsamlede hjertelig velkommen. Følgende Ældster brugte Tiden til at omhandle Evangeliets Principper og til at vidne om Sand-

heden af, hvad vore Ældster nu forkynde: Z. W. Israelsen, Severin Svendsen og Præsident Andreas Peterson. Der sluttedes med Sang og Taksigelse.

Søndag Morgen Kl. 10 fortsattes Møderne igen, begyndende med Sang og Bøn. I dette Møde blev Evangeliet ligeledes forklaret af Ældsterne M. Johnsen, H. C. Christensen og Præsident N. P. Nielsen, hvorefter Mødet hævedes paa sædvanlig Maade.

Eftermiddagsmødet begyndte Kl. 4 med Sang og Bøn. Præsident N. P. Nielsen omtalte de aandelige Gaver, som tilhøre Kristi Kirke, og paaviste Nødvendigheden for dem nu saa vel som forhen. Præsident Andreas Peterson foreslog Kirkens almindelige Autoriteter og Præsidentskabet for den europæiske Mission til Opholdelse af de Hellige i Aand og Kraft. Ligeledes foresloges Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission, F. Christenson som Skriver og Oversætter for „Skandinaviens Stjerne" og H. F. Fernstrøm som Skriver og Oversætter for »Nordstjärnan«; N. P. Nielsen som Præsident over Trondhjems Konference og Forstander for Trondhjems Gren. Alle disse Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Søndag Aften Kl. 8 blev det næste Møde begyndt, hvori Præsident Andreas Peterson holdt et Foredrag, hvor han forklarede, at vor himmelske Fader elsker sine Børn, ligesom jordiske Forældre elske og gøre Omsorg for deres Børn, men Velsignelserne vi erholde bero meget paa, hvorledes vi opføre os og holde hans Befalinger. Vor Fortilværelse hos Faderen blev ogsaa omhandlet. Konferencen sluttedes med Sang og Taksigelse.

Mandagen den 10de September blev der holdt et Præstedømmemøde, hvor Missionærerne afgav Rapporter om deres Missionsvirksomhed og Erfaringer, og de udtalte sig tilfredse med deres Stilling som Herrens Tjenere, og glædede sig i at virke for hans Sag. Præsident N. P. Nielsen gav en Rapport om Konferencens almindelige Tilstand og opmuntrede Brødrene til Flid og Iver for Sandhedens Sag. Præsident Andreas Peterson talede ligeledes opmuntrende til Missionærerne, og gav dem gode Instruktioner med Hensyn til deres Arbejde for Herrens Sag. Af Rapporten vistes det, at der var udspredt 2737 Skrifter og 109 Bøger, holdt 682 evangeliske Samtaler, 53 Forsamlinger, 10 Søndagsskoler og 7 Møder af den kvindelige Hjælpeforening. Der var 2820 fremmedes Huse besøgte; 1 var emigreret.

Ældsterne bleve beskikkede til deres Arbejdsmarker som følger (den førstnævnte for hver Gren er Forstander for Grenen): i Trondhjems Gren, N. P. Nielsen, Christian Nielsen og H. C. Christensen; i Christianssunds Gren, Christian Busath og Thomas A. Fredericksen; i Namsaas Gren, Michael Johnsen og Z. W. Israelsen; i Bodø Gren, Severin Svensen og Hyrum Nielsen; i Tromsø Gren, P. A. Sørensen og J. M. Lauritzen.

Mandag Aften holdt Præsident Peterson et Foredrag om Menneskets Fortilværelse, hans Handlefrihed i denne Prøvestand, og de store Velsignelser Menneskene kunne opnaa ved at handle i Overensstemmelse med Guds Bud og Love.

John Øien, Skriver.

Konferencen i Bergen.

Den 16de og 17de September holdt de Sidste-Dages Hellige i Bergen deres halvaarlige Konferencemøder i Bjørgvins Lokale i Domkirkegade Nr. 2. Følgende Ældster fra Zion var tilstede: Missionspræsident Andreas Peterson, Konferencepræsident Hyrum Jensen, Missionærerne Oluf Larsen, James Jensen, Parley Andersen, P. P. Christensen, C. J. Kempe, Joseph Christoffersen, Niels Johan Torkelsen og Anthon H. Jensen.

Lørdag Aften Kl. 8 begyndte det første af Møderne med Sang og Bøn, hvorefter Præsident Hyrum Jensen bød de forsamlede velkommen, og gjorde andre Bemærkninger med Hensyn til Værkets Fremgang der. Ældsterne Torkelsen, J. Jensen, P. P. Christensen og P. Andersen benyttede hver en kort Tid med at omhandle Evangeliets Principper og paavise Nødvendigheden af Lydighed mod Guds Bud og Love. Præsident Andreas Peterson hentydede til sit forrige Besøg i Bergen for 24 Aar siden; Evangeliets Gengivelse med Præstedømmets Fuldmagt blev ogsaa berørt, hvorefter Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Formiddag Kl. 10 blev Mødet begyndt med Sang og Bøn. Ældsterne Anton Jensen og Joseph Christoffersen talede til de forsamlede om Guds Evangelium og deres Erfaringer i Forbindelse med samme. Præsident Peterson foreslog til Opholdelse Kirkens almindelige Autoriteter, og ligeledes Præsidentskabet for den europæiske Mission; dernæst Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission; Frederick Christensen som Skriver og Oversætter for „Skandinaviens Stjerne", og H. F. Fernstrøm som Skriver og Oversætter for »Nordstjärnan«; Hyrum Jensen som Præsident over Bergens Konference og Forstander over Bergens Gren. Alle disse Forslag bleve enstemmigt vedtagne. Ældste C. J. Kempe talede derpaa om Evangeliets Forkyndelse paa Kristi Tid og dets Gengivelse i de sidste Dage. Han viste den gamle Kirkes Bortgang formedelst Frafaldet, og at Gengivelsen derfor var nødvendig. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Det næste Møde holdtes Kl. 3 Eftermiddag, hvor Præsident Hyrum Jensen talede om Guds Personlighed og Englenes Tilstand, og Ældste Oluf Larsen berørte samme Emne, samt viste, at Aabenbaring havde for mange Aarhundreder ophørt, men i de sidste Dage var gengivet, og at

denne Kristi Kirke opholdes ved Aabenbaring fra Gud. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Aftensmødet begyndte Kl. 8. Efter Bøn og Sang holdt Præsident Andreas Peterson en Tale, hvori han paamindede om Herrens vise Hensigter med at sende sine Børn paa denne Jord; at ligesom en jordisk Fader ønsker, at hans Børn skulde vandre paa Dydens og Pligtens Sti, saaledes gør ogsaa vor himmelske Fader, og derfor viser dem den rette Vej. Vi ere udgangne fra hans Nærværelse som til en Skole i denne Prøvestand, og han ønsker, at vi skulde være ham tro, og vende tilbage igen med Ære og med Kundskab. Efter disse belærende og opmuntrende Taler sluttedes Konferencen med Sang og Taksigelse.

Om Mandag Formiddag blev et Præstedømmemøde holdt, hvortil 10 Zions Ældster var tilstede, og disse afgav Rapporter fra de forskellige Grene, hvoraf fremgik, at skøndt ikke mange blev indlemmet i Kirken, blev dog Stemningen mod vort Folk formildet ved Ældsternes utrættelige Arbejde. Der var udspredt 4324 Skrifter og 149 Bøger; der var 5101 Huse besøgte; holdt 219 Forsamlinger og 1176 evangeliske Samtaler; der var 4 døbte og 2 Børn velsignede. Beskikkelserne til de forskellige Virkekredse lød saaledes: Til Bergens Gren beskikkedes Ældsterne Hyrum Jensen og Arent Johnsen; til Aalesund Gren, Oluf Larsen og Anthon H. Jensen; til Hardanger Gren, Joseph Christoffersen og N. J. Torkelsen; til Egersund Gren, James Jensen og P. P. Christensen; til Stavanger Gren, C. J. Kempe og Parley Andersen.

Præsident Andreas Peterson sagde, at der var saa god Lejlighed til at sprede Evangeliet i Bergens Konference som paa noget andet Sted. Han fortalte noget af sin Erfaring i at sprede Skrifter i den vestlige Del af Norge for mange Aar siden, og lykønskede Ældsterne for det gode Arbejde de havde udført. Han gav ogsaa Missionærerne mange gode Instruktioner med Hensyn til deres Arbejde, deres Pligter, Lydighed mod ethvert nyttigt Raad given for deres Vejledning. Adskillige Spørgsmaal besvaredes til fælles Belærelse. Der holdtes et meget rosværdigt Søndagsskolemøde om Aftenen, der tydeligt viste den Interesse Lærerne og Lærerinderne have taget i dette herlige Arbejde.

Johan Hansen, Skriver.

Konferencen i Kristiania.

Lørdag den 23de og Søndagen den 24de September blev Konferencemøder holdt i Kristiania, og der fandtes at være 21 Ældster tilstede, af hvilke Professor J. A. Widtso dog kun var paa Besøg.

Det første Møde blev holdt Lørdag Aften i de Helliges Forsamlingslokale. Efter Sang og Bøn bød Præsident H. A. Petersen de forsamlede

velkommen, og udtalte sin Tilfredshed over at se saa mange tilstede. Følgende Ældster gaves Lejlighed til at udtale sig om Herrens Værk og dets Fremgang: James Olsen, Axel Olsen, John P. Andersen, Hyrum Olsen, og Jacob W. Olsen.

I det næste Møde, der begyndte Søndag Morgen Kl. 10 fik Ældste Widtso Lejlighed til at tale, og vidnede om Evangeliets Sandhed. Han omtalte Maaden, hvorpaa Herrens Tjenere blive kaldet til at forkynde hans Ord og forvalte i hans Ordinanser. Han haabede, at de tilstedeværende fremmede vilde undersøge Evangeliet i al Oprigtighed, og da vilde de finde det at være til stor Velsignelse for dem, som adlyde dets Fordringer. Præsident Andreas Peterson foreslog derpaa Kirkens almindelige Autoriteter samt den europæiske Missions Præsidentskab til Opholdelse i deres forskellige Kaldelser; ligeledes foresloges Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission, F. Christenson som Skriver og Oversætter for „Skandinaviens Stjerne" og H. F. Fernstrøm som Skriver og Oversætter for »Nordstjärnan«; H. A. Petersen som Præsident for Kristiania Konference og Forstander for Kristiania Gren. Alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne. Derefter talte han til Forsamlingen angaaende den tidlige Kristi Kirkes Organisation og Skikke, Kirkens Bortgang og Genoprettelse i vore Dage, samt Joseph Smiths guddommelige Kaldelse. Mødet sluttedes med en Salme og Taksigelse.

Ældste John E. Bolstad og Præsident H. A. Petersen benyttede Tiden i Eftermiddagsforsamlingen til at omhandle Evangeliet, og forklare den Gud, vi tilbede, nemlig den evige og uforanderlige. Mange af Evangeliets Læresætninger omhandledes. Ældste Jos. A. Torgesen fik ogsaa Lejlighed til at bære sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

I Aftensmødet om Søndagen holdt Præsident Andreas Peterson en Tale, hvori han omhandlede Guds Bud til Menneskene og de Velsignelser, der følge Lydighed; han hentydede til Kristi Mission, Død og Opstandelse; Forjættelsen til Apostlene om den Helligaand; dennes Sendelse efter hans Himmelfart; Frafaldet og dets Følger; Evangeliets Gengivelse i Følge det Syn, Johannes havde paa Øen Patmos, og dets Udspredelse over Jorden i vor Tid. Efter Afsyngelse af en Korsang sluttedes Konferencen med Bøn og Taksigelse. Kristianias gode Sangkor gjorde meget til at oplive Møderne og glæde alles Hjærter.

Mandag Formiddag afholdtes et Præstedømmemøde, hvori Missionærerne afgav deres Rapporter, og Præsidenterne Andreas Peterson og H. A. Petersen gav Missionærerne mange gode Raad og Formaninger. Af Rapporterne fremgik, at der er 9 Grene, hvori virke 19 Missionærer, hvilke have sat i Omløb 14,540 Skrifter og 240 Bøger; besøgt 12,202 Familier; holdt 2927 evangeliske Samtaler og 255 offentlige Møder. Der var døbt 37; af Børn velsignet 11; udelukkede 4; døde 4; emigrerede 12. Konferencen har 5 kvindelige Hjælpeforeninger;

4 Søndagsskoler; 1 unge Mænds- og 1 unge Kvinders Forening; 8 Lokaler lejes.

Missionærerne beskikkedes til at arbejde som følger: i Kristiania Gren, H. A. Petersen, Joseph T. Torgersen og George A. Torgesen; i Drammens Gren, L. E. Larsen og Parley P. Jensen; i Laurvigs Gren, Jens P. Fugal, og John E. Nielsen; i Arendals Gren, Christian Johnsen og Noah A. Larsen; i Frederiksstads Gren, Jacob W. Olsen og Regnor Ness; i Frederikshalds Gren, H. H. Pedersen og N. P. Andersen; i Eidsnolds Gren, John. P. Andersen og Emil Petterborg.

Om Aftenen holdtes et Søndagsskolemøde, hvortil Forældrene og fremmede vare indbudte, hvilke let kunde se af Børnenes Færdighed i at besvare vigtige Spørgsmaal, at Søndagsskolen var et godt Sted for dem at være om Søndagformiddagen, og at Lærerne og Lærerinderne fortjene megen Ros for deres Tjenstvillighed til Skolen.

N. C. Kaalstad, Skriver.

Betragtninger af det Forbigangne.

En Uges Tid efter Pionerernes Ankomst til Salt Lake Dalen, blev det afgjort af Selskabets Ledere (som ogsaa vare Kirkens Ledere), at Esra T. Benson med en Eskorte af Ryttere skulde sendes tilbage for at møde det næste Kompagni af Emigranter. De drog afsted den 2den August og havde et Brev med, der indeholdt følgende:

Pionerlejr i Salt Sø Dalen, den 2den August 1847.

Til General Charles C. Rich og Præsidenterne og Officererne af det emigrerende Selskab.

Kære Brødre!

Vi have udsendt vor kære Broder, E. T. Benson og Eskorte for at meddele eder saa hurtigt som muligt det glade Budskab, at vi ere ankomne til den yndige Store Salt Sø Dal; at hver en Sjæl af dem, som forlod Winter Quarters med os, er i Live, og næsten alle i god Velbefindende. Den Del af „Mormon Bataillonen“ som var ved Pueblo, ere nu her hos os, og ligeledes Missisippi Kompagniet, der fulgte med dem, og næsten alle ere ved Helsen. Vi ere nu henved 450 Sjæle her, og vi vide ikke om nogen, uden de ere veltilfreds med dette Sted. Vi have i Dag begyndt med at opmaale og anlægge en Stad. Det er vor Mening, at de, som skulle gaa tilbage til Winter Quarters igen i Aar, skulde afsted snarest muligt. Enhver vilde hellere forblive her, om de havde deres kære med; men da mange af vore Soldater, saavel som Pionerer, ikke have deres Familier med, og ikke vente at finde dem i eders Rejseselskab, ønske vi at vide saa snart som muligt Tilstanden i

eders Lejr, saa at vi maa kunne raade og handle paa bedste Maade. Behag derfor at sende os Navnene paa enhver Person i eders Lejr; med andre Ord en Kopi af eders Navneliste, tilligemed Antallet paa Vogne, Heste, Muldyr, Okser, Køer o. s. v.; hvor Lejren er, dens Sundhedstilstand og Udsigter; om eders Trækdyr ere udmattede; om der er mange syge i eders Lejr, saa at I ikke kunne tage Vare paa eder selv; om I mangle Kuske; eller om nogen anden Ting forhindrer eder fra at fortsætte Vandringen. Vi ønske at underrettes om alle Ting straks, for vi have Hjælp for eder; og om eders Trækdyr ere i god Stand, saa at de kunde gaa tilbage igen til Winter Quarters i Aar, eller hvormange af dem kan; vi ønske at vide dette. Vi ønske os ogsaa Posten tilsendt, indbefattende alle Breve, Blade, Pakker og andet, som tilhører vor Lejr. Hvis Omstændighederne tillod det, vilde vi gerne møde eder et Stykke paa Vejen, men vor Tid er meget korstbar; dog tro vi, I ville se os, førend I se denne Dal. Lad nu enhver Broder og Søster opmuntres i Hjertet, og vide tilvisse at Gud har hørt og besvaret eders og vore Bønner og ført os til et herligt Land; vore Hjerter frydes og glædes derved. Broder Benzon kan give eder megen Underretning om Enkelthederne, der vil glæde og opmuntre eder, og som jeg nu ikke har Tid til at skrive; vi nedbede Guds Velsignelser over alle de Hellige.

Paa Højraadets Vegne
Brigham Young, Præsident.
Willard Richards, Skriver.

E. T. Benzon og Eskorte mødte paa Tilbagerejsen det første Selskab af Emigranter under Anførsel af Ældste Orson Spencer den 23de August, og man kan let tænke sig den store Glæde og Opmuntring disse Tidender fra det nysfundne Zion vilde vække i disse Flygtninges Hjærter — Flygtninge fra hvem? Fra det nittende Aarhundredes Kristenhed, der uden Bekymring over de forfulgtes fremtidige Skæbne havde drevet disse bort fra deres behagelige Hjem ved Vintertide, ud til at omkomme af Uvejr, Kulde, Sult og Nød; hvilket ogsaa vilde have blevet Udfaldet, havde ikke den Gud, for hvis Sag de imødegik disse Lidelser, taget dem i sin Varetægt og ledet dem til sit eget udsøgte Sted, hvor endnu faa af dem, men Titusinder af deres Børn og Børnebørn frydes og trives i deres elskede Bjærghjem. Gud velsigner sit Folk trods al Verdens Modstand, og han gør Plads for dem i mange andre Stater, samt i Canada og Mexiko. Smukke og trivelige Stæder springe ud af Kaos, hvor som helst de Hellige bosætte sig, og Evangeliet spredes over Jorden, alt i Opfyldelse af Profetierne og ved Herrens egen vise Styrelse. Zions Lys skinner klart for hele Verden, men Mørkets Børn fornemmer det ikke, med Undtagelse af nogle faa. (Fra Historical Record.)

Hensovet i Dødens Favn.

Beretninger fra Mount Pleasant, Utah, bringe os de bedrøvelige Tidender om, at Søster Diantha Christensen, som var Ældste George Christensens Hustru, bortgik ved Døden i Barselseng afvigte 1ste September. Hendes Bortgang, der kom saa pludselig og uventet, spredte dyb Sorg over den ganske By; thi ligesom hendes Mand er en af de mest fremragende og ansete blandt Byens unge Mænd, var ogsaa Søster Christensen selv elsket og agtet højt af alle, som kjendte hende. Barnet levede kun i elleve Timer og derpaa fulgte sin Moder ind i den næste Tilværelse.

Søster Diantha Christensen (født Maagensen) var født i Mount Pleasant den 23de Juli 1865, og har boet der i al sin Levetid. Hun blev viet til Broder George Christensen den 31te December 1890, og efterlader ham nu to smukke og trivelige smaa Børn, en Dreng og en Pige.

Begravelsen fandt Sted den følgende Mandag fra de Sidste-Dages Helliges Forsamlingshus, hvor de forsamlede lyttede med stor Andagt til Taler af Præsidenterne George Q. Cannon og Joseph F. Smith, samt Bemærkninger af Biskop C. N. Lund. Der var en Fylde af Æresbevisninger for den hensovne.

Søster Christensen var en Kvinde, der ved sine elskværdige Karaktertræk vandt sig Venner alle Vegne. Det viste sig tydeligt ved Begravelsen, at hele Byen deltog i den store Sorg, der saa uventet havde rammet hendes Vennekreds.

Denne sørgelige Meddelelse vil fylde Broder Christensens mange Venner i disse Lande med inderlig Sympathi for ham i denne hans saa pludselige Adskillelse fra sin elskede Hustru; og de Hellige her i København, der saa nylig have glædet sig i hans behagelige og altid opmuntrende Selskab, vil forene sig med hans mange gode Venner i Zion i Ønsket om, at Gud vil styrke og trøste ham under disse prøvende Omstændigheder, saa at han, ligesom Job, maatte kunne sige: „Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet."

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1899.
Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E Bording (V. Petersen).